ΠΡΟΒΗΓΚΙΑΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ — ΤΟΥ ΦΡ. ΜΙΣΤΡΑΛ

Ο ΖΑΡΖΑΙ ΣΤΟΝ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟ

Ζαρζαί, ἕνας χαμάλης ἀπὸ τὴν Ταρασκόνη (*) εἶχε πεθάνει. Μὲ τὰ μότια πλεισιὰ ἔπεσε μέσ' στὸν ἄλλο κόσμο. Κυλοῦσε, κυλοῦσε μέσα στὸ ἄπειρο ἀδιάκοπα! Ἡ αἰωνιότης εἶνε ἀπέραντη, μυύρη σὰν τὴν πίσσα, ἀτελείωτη καὶ τόσο πένθιμη ποὺ σοῦ φέρνει ἀνατριχίλες. Καθὼς λοιπὸν ὁ Ζαρζαί, κυλοῦσε μέσ' στὸ διάστημα εἶδε ἄξαφνα μακρυὰ ἕνα μικρὸ φῶς, ἐκεῖ πάτω, πολὺ μακρυά... Διευθύνθηκε πρὸς τὰ ἐκεῖ: ἦσαν ἡ πόρτα τοῦ Καλοῦ Θεοῦ.

Ὁ Ζαρζαί χτύπησε τάκ! τάκ! στὴν πόρτα.

— Ποιὸς εἶνε; φώναξε ἀπὸ μέσα ὁ ἅγιος Πέτρος.

— Ἐγώ.

— Ποιὸς ἐσύ;

— Ὁ Ζαρζαί.

— Ὁ Ζαρζαὶ ἀπὸ τὴν Ταρασκόνη;

— Ναί ἐγὼ ὁ ἴδιος.

— Μά, βρὲ ποληάνθρωπε, τοῦ εἶπε ὁ ἅγιος Πέτρος, πῶς δὲν ἐντράπηκες κ' ἤρθες θέλοντας νὰ μπῆς στὸν Παράδεισο. ἐσὺ ποὺ ἔχεις νὰ κάνης εἴκοσι χρόνια τὴν προσευχή σου, ἐσὺ ποὺ ὅτον σοῦλεγαν: «Πήγαινε στὴν ἐκκλησία...» ἀπαντοῦσες: «Ἐγὼ ἔχω ἐκκλησία μου κάθε ἀπόγευμα τὴν τοβέρνα!» ἐσὺ ποὺ δὲ νήστευες ποτέ σου Τετάρτη καὶ Παρασκευή, ἐσὺ ποὺ ὅταν ἐσήμαινε ἐσπερινὸς δὲν ἔκανες τὸ σταυρό σου σὰν καλὸς Χριστιανός ἀλλὰ ἔλεγες: «Ἕνα γουροῦνι, κρεμάσκηκε στὴν κομπάνα!..» Ἐσὺ ποὺ ὅταν σοῦ ἔλεγε ὁ πατέρας σου: «Ζαρζαί, ὁ θεὸς θὰ σὲ τιμωρήση γιὰ τὶς ἁμαρτίες σου...» τοῦ ἀπαντοῦσες: «Μήπως βλέπει ὁ θεὸς τί κάνω;.. Κ' ἐξ ἄλλου ἅμα πεθάνω, πέθανα πιά», ἐσὺ πιὸ βλασημοῦσες, ἐσὺ πιὸ ἀρνιόσουν τὸ γρίσμα καὶ τὸ βάπτισμα, τολμᾶς καὶ παρουσιάζεσαι ἐδῶ, ἄνθρωπε ἐγκαταλελειμένε ὅπὸ τὸ Θεό.

Ὁ δυστυχισμένος ὁ Ζαρζαὶ ἀπάντησε στὸν ἅγιο Πέτρο:

— Δὲ λέω τὸ ἀντίθετο... Εἶμαι ἕνας ἁμαρτωλός. Μὰ ποιὸς ξέρει, ὅσο ἀκόμα εἶνε ζωντανός, πὼς ὑπάρχουν μετὰ θάνατο τόσα μυστήρια. Ἐπιτέλους, ναί, ἀσφαλῶς, ἁμάρτησα. Ἀλλὰ καλέ μου ἅγιε Πέτρε, ἄφησέ με μιὰ στιγμοῦλα νὰ δῶ τὸ θεῖο μου γιὰ νὰ τοῦ τῶ νέα ἀπὸ τὴν Ταρασκόνη.

— Ποιὸ θεῖο σου;

— Τὸ θεῖο μου τὸ Ματερὺ τὸ κανελανάφτη.

— Τὸ θεῖο σου τὸ Ματερύ; Μὰ αὐτὸς ἔχει καταδικασθεῖ νὰ μείνη ἑκατὸ χρόνια στὸ πουργατόριο (καθαρτήριο) γιὰ νὰ ἐξιλαστεῖ.

— Κατάρα! Γιὰ ἑκατὸ χρόνια! Καὶ τί ἔκανε;

— Θυμάσαι βέβαια ὅτι αὐτὸς κρατοῦσε τὸ σταυρὸ στὶς λιταυείες. Μιὰ μέρα, μερικὰ μαγκόπουλα ἄρχισαν νὰ τὸν κοροϊδεύουν καὶ ἕνα ἀπ' αὐτὰ τοῦ φώναξε: «Δέστε τὸ Ματερὺ ποὺ κρατάει τὸ σταυρό!» Ἀμέσως ὅλα μαζὶ τοῦ φώναξαν: «Δέστε! Δέστε τὸ Ματερὺ ποὺ κρατάει τὸ σταυρό!» Ἕνα ἄλλο κοπελάκι τοῦ φώναξε: «Ματερύ, Ματερύ, τί εἶν' αὐτὸ ποὺ κρατᾶς;» Τότε ὁ Ματερὺ θυμωμένος τοῦ ἀπάντησε: «Ἕνα κούτσουρο σὰν καὶ σένα!» Ἀμέσως μόλις εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια τοῦ ἀνέβηκε τὸ αἷμα στὸ κεφάλι καὶ σκωλιάστηκε κατοῦγῆς νεκρός.

— Τότε, ἄφησὲ με νὰ δῶ τὴ θεία μου τὴ Δωροθέα, ἡ ὁποία ἦταν θεοσεβούμενη γυναῖκα.

— Οὔ! αὐτὴ πρέπει νὰ βρίσκεται στὴν κόλαση...

— Καλὰ τῆς κάνατε καὶ τὴ στείλατε στὴν κόλαση. Γιατί, μ' ὅλη της τὴν θεοσέβεια, στὸ βάθος ἤτανε μιὰ φαρμακερὴ ὀχιά... Φαντάσου ὅτι...

— Ζαρζαί, ἄσε τὶς φλυαρίες. Πρέπει νὰ πάω νάνοιξω τὴν ἄλλη πόρτα σὲ ἕνα φτωχὸ χωριάτη ποὺ μὲ μιὰ κλωτσιὰ ὁ γάϊδαρός του τὸν ἔστειλε στὸν Παράδεισο...

— Ὦ καλέ μου καὶ μεγάλε μου ἅγιε Πέτρε, ἱκέτευσε ὁ Ζαρζαί, ἄφησὲ με νὰ δῶ μιὰ στιγμοῦλα τὸν Παράδεισο ποὺ εἶνε τόσο ὡραῖος... Θυμήσου, ὅτι ὁ πατέρας μου ποὺ εἶνε ψαρᾶς βαστάει τὴν εἰκόνα σου στὶς λιταυείες...

— Ἔστω ἀπάντησε ὁ ἅγιος, γιὰ χάρη τοῦ πατέρα σου θὰ σ' ἀφήσω νὰ δῆς τὸν Παράδεισο... Μὰ δὲν θὰ χώσης μέσα σ' αὐτὸν παρὰ μόνο τὴν ἄκρη τῆς μύτης σου. Σύμφωνοι;

— Σύμφωνοι. Αὐτὸ μοῦ φτάνει.

Ἀμέσως ὁ θυρωρὸς τῶν Οὐρανῶν μισάνοιξε τὴν πόρτα τοῦ Παραδείσου καὶ εἶπε στὸ Ζαρζαί: «Νά, κοίτα...»

Τότε ἐκεῖνος γυρίζοντας τὴν πλάκη του πρὸς τὴν πόρτα, ἄρχισε νὰ μπαίνη μὲ τὰ νῶτα του στὸν Παράδεισο...

— Τί κάνεις αὐτοῦ; τὸν ρώτησε ὁ ἅγιος Πέτρος.

— Ξέρεις, τὸ πολὺ φῶς μὲ ζαλίζει, τοῦ ἀπάντησε ὁ Ταρασκονέζος. Γι' αὐτὸ μπαίνω μὲ τὴν πλάτη. Μά, σύμφωνα μὲ τὸ λόγο ποὺ σοῦ ἔδωσα, ὅταν βάλω μέσα καὶ τὴν ἄκρη τῆς μύτης μου δὲν θὰ προχωρήσω πιὸ πολύ.

Κ' ἔτσι ἐμπῆκε ὁλόκληρος μέσ' στὸν Παράδεισο.

— Ὦ! εἶπε. Τί ὡραῖα ποὺ εἶνε! Τί ὡραῖα! Τί ὥμορφη μουσική.

Πέρασ' ἕνα λεπτὸ κι' ὁ ἅγιος Πέτρος τοῦ εἶπε:

— Ὅταν ἰδῆς ἀρκετὰ θὰ βγῆς ἔξω, γιατὶ δὲν ἀδειάζω νὰ χασομεράσω μαζύ σου...

— Μὴ στενοχωριέσαι, τοῦ ἀπάντησε ὁ Ζαρζαί, ἂν ἔχης καμμιὰ δουλειὰ νὰ κάνης, κάνε την καὶ μὴν ἀνησυχῆς γιὰ μένα... Ἐγὼ θὰ βγῶ ὅταν θὰ βγῶ... Δὲν εἶμαι διόλου βιαστικός...

— Μὰ δὲν ἤταν αὐτὴ ἡ συμφωνία μας.

— Θεέ μου, ἅγιέ μου γιατὶ κάνεις ἔτσι; Θὰ εἴμουνα σύμφωνος μαζύ σου, ἂν δὲν ὑπῆρχε χῶρος ἐδῶ μέσα. Μὰ καθὼς βλέπω, χάρις στὸ Θεό, ὑπάρχει καὶ μπόλικος μάλιστα...

— Κ' ἐγὼ σὰ παρακαλῶ νὰ βγῆς ἔξω γιατὶ ἂν τύχη καὶ περάση ἀπὸ δῶ ὁ καλὸς Θεός...

— Οὔ, μὰ ζάλισες!.. Κανόνισ' τα ὅπως θέλης μαζύ του... Ἔχω ἀκούσει πολλὲς φορὲς στὴ γῆ νὰ λένε: «Ὁποιος βρίσκεται καλὰ σ' ἕνα μέρος, δὲν τὸ κουνάει ἀπὸ ἐκεῖ ποὺ βρίσκεται...»

Ὁ ἅγιος Πέτρος κούνησε τὸ κεφάλι του, χτύπησε τὸ πόδι του καὶ ἔφυγε βιαστικός. Ἐπῆγε καὶ βρῆκε τὸν ἅγιο Ὕβ.

— Ὕβ, τοῦ εἶπε, ἐσὺ ποὺ εἶσαι δικηγόρος, θέλω νὰ μοῦ δώσης μιὰ συμβουλή.

— Δυό, ἂν σοῦ χρειάζονται, ἀπάντησε ὁ ἅγιος Ὕβ.

Φρ. Μιστράλ

Ὁ ἅγιος Πέτρος ἄρχισε ἀμέσως νὰ τοῦ διηγῆται τὸ μπλέξιμό του μὲ τὸ Ζαρζαί.

Ὅταν ἐτελείωσε τὸν ἐρώτησε:

— Καί τώρα τί νὰ κάνω;

— Πρέπει, τοῦ ἀπήντησε ὁ ἅγιος Ὕβ, νὰ βρῆς ἕναν καλὸ διπολάβο καὶ νὰ προσαγάγης μὲ δικαστικὸ πληνῆρα τὸ Ζαρζαὶ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ

Ἔψαξαν νὰ βροῦν ἕναν καλὸ διπολάβο. Μὰ δὲν ὑπῆρχε κανένας στὸν Παράδεισο. Ἔψαξαν καὶ γιὰ πληνῆρα. Μὰ οὔτε καὶ τέτοιος δὲν ὑπῆρχε. Ὁ ἅγιος Πέτρος κόντευε νὰ τὰ χάση πειά.

Ἄξαφνα εἶδε νὰ περνάη ὁ ἅγιος Λουκᾶς.

— Πέτρο, τοῦ εἶπε, κάτι λυπημένο σὲ βλέπω. Μήπως σὲ μάλωσε ὁ Θεός;

— Ὄχι, ἀγαπητέ μου... Ἀλλὰ ἔχω μιὰ στενοχωρία... Κάποιος Ζαρζαὶ μπῆκε μὲ πανουργία στὸν Παράδεισο καὶ δὲν ξέρω τώρα πῶς νὰ τὸν βγάλω ἔξω...

— Καὶ ἀπὸ ποῦ εἶνε αὐτὸς ὁ Ζαρζαί;

— Ἀπὸ τὴν Ταρασκόνη.

— Ἀπὸ τὴν Ταρασκόνη; εἶπε ὁ ἅγιος Λουκᾶς. Ὦ, Θεέ μου, τί καλὸς ποὺ εἶσαι!.. Τίποτε δὲν εἶνε πιὸ εὔκολο παρὰ νὰ τὸν βγάλουμε ἔξω...Ἐγὼ ποὺ εἶμαι, ὅπως ξέρεις, ὁ φίλος τῶν βοδιῶν καὶ προστάτης τῶν βοσκῶν, πηγαίνω ταχτικὰ στὴν Ταρασκόνη... Τοὺς ξέρω καλὰ τοὺς Ταρασκονέζους... Ξέρω πῶς πρέπει νὰ τοὺς πάρη κανείς...Νά, θὰ δῆς.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ πετοῦσε ἀπὸ πάνω τους μιὰ παρέα ἀπὸ χαριτωμένα ἀγγελοέδια...

— Ἐ μικρά!...τοὺς φώναξε ὁ ἅγιος Λουκᾶς... Ψίτ! ψίτ!...

Τὰ ἀγγελούδια κατέβηκαν καὶ πλησίασαν τοὺς ἁγίους.

— Βγᾶτε κρυφὰ ἔξω ἀπὸ τὸν Παράδεισο. Ὅταν βρεθῆτε μπρὸς στὴν πόρτα, ἀρχίστε νὰ φωνάζετε: «Τὰ βάδια! τὰ βάδια!»

Ἀμέσως τ' ἀγγελούδια βγῆκαν ἀπὸ τὸν Παράδεισο καὶ ὅταν ἔφτασαν μπρὸς στὴν πόρτα ἄρχισαν νὰ φωνάζουν: «Τὰ βάδια! Τὰ βάδια!».

Ὁ Ζαρζαὶ ἀμέσως στράφηκε πίσω ξαφνιασμένος.

— Διάβολε! φώναξε. Ὑπάρχουν κι' ἐδῶ βάδια... Βάδια... Ἐμπρός, τί κάθομαι!..

Καὶ ὥρμησε πρὸς τὴν πόρτα σὰν ἀνεμοστρόβιλος. Ἔτσι ὁ δυστυχισμένος Ζαρζαὶ βγῆκε ἀπὸ τὸν Παράδεισο.

Ἀμέσως ὁ ἅγιος Πέτρος ἔσπρωξε μὲ δύναμη τὴν πόρτα καὶ τὴν ἔκλεισε μὲ τὸ πλειδὶ πίσω. Ἔπειτα προβάλλοντας τὸ κεφάλι του ἀπὸ τὸ παραθυράκι του.

— Ἐ λοιπόν! Ζαρζαί, τοῦ φώναξε κοροϊδευτικά. Πῶς τὰ περνᾶς τώρα.

— Ὦ! δὲν πειράζει! εἶπε ὁ Ζαρζαί. Μὰ ἂν ἤταν στ' ἀλήθεια βάδια, δὲν θὰ μ' ἔνοιαζε καθόλου...

Καὶ λέγοντας αὐτό, βούτηξε μέσ' στὸ χάος μὲ τὸ κεφάλι κάτω.

(*) Ταρασκόνη ἡ πατρὶς τοῦ περιφήμου ἥρωος τοῦ Δωδὲ Ταρταρίνου. Οἱ Ταρασκονέζοι διακρίνονται γιὰ τὴν ἀγάπη τους πρὸς τὰ βάδια.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Ἕνας ἄνθρωπος εἶνε τίμιος ὅταν γιὰ ἕνα πρᾶγμα ποὺ τὸ ἔκανε αὐτός, δὲν προσπαθεῖ νὰ ἐπιρρίψη τὴν εὐθύνη στοὺς ἄλλους.